

CRITIQ

UE

IDÉDEBAT OG KULTURKAMP

[Redaktionen 2. juli 2018](#) [Idéer, Replique 2018](#)

Forskningsfrihed – Politisk bias og akademiske løgne

Det står ifølge månedens kronikør skidt til med forskningsfrihed på Aarhus Universitet. Helmuth Nyborg tegner et billede af et universitet, som prioriterer politisk korrekthed over fri forskning og spørger, hvordan det gik så galt.

Af Helmuth Nyborg

Lad mig til en begyndelse fastslå, at det akademisk set går rigtig godt for undertegnede. For nylig var jeg keynote-taler og workshop-leder ved en mexicansk kongres for 300 ekstremt højt begavede børn. Ved den lejlighed modtog jeg en mexicansk "National Award of Giftedness"-medalje foran mere end 800 mennesker. Det sker jævnligt, at jeg arrangerer eller taler ved større internationale arrangementer. Jeg har i tidens løb skrevet en del bøger og artikler i professionelle tidsskrifter og de citeres pænt. Selvom visse kollegaer fra tid til anden angriber min køns- og raceforskning, vinder jeg hver gang de relaterede retssager, fordi min forskning er solidt data-baseret

Løgnerens holdeplads

Set i dette lys kan man undre sig over, at Aarhus Universitet (AU) efter 38 års ansættelse stadig anser min forskning som uværdig for en professor. Den er så kontroversiel, at ledelsen på BBS må lyve i flere omgange for at (bort)forklare, hvorfor en studenterorganisation (Konservative Studenter Aarhus) sidste år havde mere end svært ved at få stillet et forelæsningslokale til rådighed for undertegnede.

Forklaringen er simpel. AU er blevet løgnerens holdeplads. Tag først seneste eksempel.

Først sagde en højt placeret administrativ medarbejder til Konservative Studenter, at " ... det er pga. jeres valg af oplægsholder, at sagen trækker i langdrag, da han jo er lidt kontroversiel. *Det er ledelsen på BSS, der skal træffe beslutning*[min fremhævning], og det kan jeg ikke fremskynde, men jeg kan love, at ved mindre kontroversielle valg af oplægsholder, så kommer I ikke til at vente så længe hver gang, I skal have et arrangement [...]". Måske skulle Nyborg hellere tale på Dokk1, foreslog medarbejderen!

Dernæst garanterede AU's pressechef, Anders Correll, at: "Fakultetsledelsen har ikke været inde over denne sag."; der var blot tale om en simpel kommunikationsfejl.

Men så kunne Berit Kornbæk Boisen, chef for bygningssekretariatet, oplyse, at universitetet har strammet op på sine procedurer på opfordring af daværende uddannelses- og forskningsminister Ulla Tørnæs: "Der har i den senere tid været flere eksempler på arrangementer [...] der [...] har mødt kritik for ikke at være i overensstemmelse med danske demokratiske værdier." Det fik Berit Boisen til et bemærke, at: "Da Helmuth Nyborg har været meget omtalt i pressen, vurderede vi, at dette arrangement kunne give presseomtale, og vi sendte derfor sagen videre til pressechef Anders Correll."

Hvis ikke pressechefen, er det da ledelsen der mener, at min internationale anonymt-peer-reviewede forskning ikke er i overensstemmelse med danske demokratiske værdier? Og gælder meget presseomtale – som universitet jo selv støtter – kun, hvad det anser for "demokratisk"?

Knægtelse af forskningsfrihed

Universitetets forvirring dækker, som jeg ser det, over forsøg på forskningscensur.

Det er der dog ikke noget nyt i. Denne mindre sag er blot en udløber af årtier ad løgne, fortællinger, grove misrepræsentationer, og embedsmisbrug i forbindelse med køns- og raceforskning ved AU.

Allerede i 2002-5 slog universitetet til mod en kønsforskel i intelligens, der gik den forkerte vej og det på et tidspunkt, hvor AU aktivt, højrøstet, og betalt bestræbte sig på at skabe kønslighed i akademiet. Daværende kandidatstipendiat Pia Ankersen løj over for Praksisudvalget om, at jeg nægtede at udlevere kønsforskelsdata (jeg sendte materiale og spurgte hende fire gange hvad hun yderligere ville vide, men hun svarede aldrig). Det så udvalget bort fra og klagede over mig til dekanen. Daværende institutleder, prof. Dr. Phil. Jens Mammen meddelte dekan Svend Hylleberg, at han ikke kunne godkende min forskning. Der blev nedsat en "uafhængig" kommission (bagbundet af et detaljeret institutlederoplæg, der over adskillige sider satte urealistiske standarder, der var ude af takt med international sædvane på feltet).

Så indkaldte AU mig til et møde på fakultetet – uden dog forlods at informere om indhold eller anbefale bisidder-medvirken: Universitetet rejser en disciplinær tjenestemandssag mod dig. Dette omtalte jeg kort efter på en international kongres for IQ specialister, men efter at universitetet systematisk havde scannet en række specialist-hjemmesider og min internet-korrespondance, blev jeg ved hjemkomst indkaldt til yderligere et møde: Vi rejser yderligere en disciplinær tjenestemandssag, denne gang fordi vores "internet-søgning" viser, at du har sat AU i et ufordelagtigt lys (dekorum).

Dog fandt AUs jurister ud af, at jeg var for gammel til, at to langvarige tjenestemandssager kunne afsluttes, så universitetet skiftede strategi: Du er fritstillet fra al tjeneste. Ryd omgående kontoret og forskningscentret, og aflever nøglerne. Du kan låne en sækkevogn på femte. Samtidigt slettede AU min forskningsprofil. Det var ulovligt, havde tidsmæssigt krævet en vis forberedelse, men alt lå åbenbart på skinner dengang. En noget uelskværdig sortie efter næsten 40 års tjeneste, og hvor den kritiserede del af min forskning var mikroskopisk.

Hold i kritikken?

Hvor meget var der så om kritikken?

Hele sagsbehandlingen fik mig til at oversende kritikken til Udvalg Vedrørende Videnskabelig Uredelighed(UVVU). Her frikendte man mig for uredelighed, hvorefter AU måtte genansætte mig i 6 måneder til et tomt kontor, indtil jeg fyldte 70. En forespørgsel om emeritus status blev afvist med den begrundelse, at jeg havde "værdier" (de udemokratiske, måske?) som instituttet ikke delte eller ønskede projiceret ud til offentligheden som dets. Der var den igen. Værdier prioriteret over data og forskningsfrihed på AU.

Efterfølgende har AU gennem mange år forsikret offentligheden om den ringe kvalitet af min forskning, uden at nævne, at 30-40 af verdens førende forskere på området for længst havde protesteret skriftligt over for AU. Det gjorde intet indtryk på universitetet, at flere af specialisterne gennemgik detaljerne i den "uafhængige" kommissions arbejde, efterregnede alt, og dernæst fremsatte en sønderlemmende kritik (se http://helmuthnyborg.dk/?page_id=24 fra bl.a. P. Rushton, L. Gottfredson og den berømte Arthur Jensen fra Berkeley Universitet).

Efterfølgende bekræftede jeg de oprindelige kønsforskels-resultater i en repræsentativ undersøgelse af 17+ millioner unge. Andre uafhængige forskere får lignende resultater. Stadig ingen reaktion fra AU. Selv ikke de bedste og mest autoritative eksterne kolde forskningsdata og protester kunne få et arrogant AU til at slette kritikken.

Men så omtalte TV2 Østjylland den seneste løgnehistorie, og pludseligt kunne man ikke længere finde AU's kritik. Så meget for den kritik, men det er værre endnu.

Daværende dekan Svend Hylleberg og institutleder, professor, dr. Phil. Jens Mammen er i skarp konkurrence om de største og mest åbenlyse

misrepræsentationer og direkte løgne. En uddrag af dekanløgne kan ses i en groft misinformerende tjenstlig indberetning fra dekan til rektor (Hylleberg, 2006). Andre findes i en lige så misinformerende kronik i JP fra 2007, hvor tidligere forskningsvogter professor Mammen først understreger, at han har privilegeret indsigt i min forskning, dernæst, at jeg har tvunget børn til at lade sig fotografere nøgne som betingelse for deltagelse i en undersøgelse over normale børns udvikling og til sidst, at dette giver undersøgelsen en så ødelæggende bias, at man ikke kan have tiltro til kønsforskellen i IQ. Men deltagelse var frivillig, halvdelen ville ikke fotografere, og de har samme IQ og kønsprofil som de fotograferede (JP, 2007).

Som en sidste manøvre fortalte professor Mammen Se og Hør, at han da ikke vidste, hvad jeg havde brugt nøgenbillederne til, men det var nok ikke til noget videnskabeligt! Har professoren ingen skam i livet? AU har ingen kommentar.

Hvordan gik det så galt?

Hvordan er det dog gået så galt for et universitet, der i sin egen selvforståelse stræber mod det højeste, samtidigt med at det misrepræsenterer, lyver, og etablerer internationalt kritiserede urealistiske forskningsvurderinger, som dernæst anvendes retrospektivt over for allerede publiceret, anonymt peer-reviewet empirisk forskningsarbejde? Et universitet der censurerer kontroversielle forelæsninger, fritstiller forskere med "udemokratiske værdier", og lyver rask væk på højeste niveau.

Er det videnskabelige niveau på Aarhus Universitets BSS-fakultet virkelig sunket så dybt, at det ser stiltiende til, imens en tidligere forskningsvogtende professor med et mikroskopisk international citationsindeks formår at få kritiske avis-partsindlæg til at tælle med som relevant forskningsafrapportering til den nationale danske forskningsdatabase? Hvor blev videnskaben lige af?

En del af forklaringen kan måske findes i den kendsgerning, at AU siden 1960'erne har ansat for mange medarbejdere, der ukritisk kombinerer abstrakte ideer om progressiv human udvikling med snæver bureaukratisering af magtudøvelse. Et flertal af kollegaer med særligt høj moral, "kritisk" selvforståelse og politisk korrekthed ser sig berettiget til at læse umoral ind i "kontroversielle" køns- og raceanalyser, som de a priori anser for værdibaserede og udemokratiske. Ligesom fisk ikke véd de er våde, kan disse administratorer og medarbejdere ikke engang selv se, hvad der er galt med dem.

På systemisk niveau giver det rektorer, dekaner, institutledere, og højt placerede administratorer frit lejde til at sanktionere "ikke-progressiv", "ikke-demokratisk", "moralsk betænkelig", "kontroversiel" eller "meget omtalt" forskning via anvendelse af standarder, der manifest er ude af trit med sædvanlige forskningstraditioner på området. Hvis dette ikke rækker, licenserer administrationen små og store løgne, embedsmisbrug, og insinueret pædofili.

Uanset grunden er konsekvensen blevet, at ledelsen på AU har erstattet det humboldtske ideal om et frit universitet – som universiteter om nogen skulle være garanter for – med et overvejende venstreorienteret (60-80% ifølge undersøgelser) repressivt organ, der censurerer uønsket forskning, offentligt beklikker og ekskluderer navngivne forskere, og systematisk misinformerer regeringer og andre magthavere ved at love uanede progressive muligheder i køns-, race-, og indvandrerforhold og undlade at omtale alternativ forskning.

Men virkeligheden kan ikke snydes i længden. De personer og institutioner, der prøver, bør drages til ansvar.

Helmuth Nyborg er dr.phil. i psykologi og forhenværende professor ved Psykologisk Institut på Aarhus Universitet.